

Arrest

nr. 323 842 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij voor de problemen met haar echtgenoot in Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt tegen het beroep deze beslissing bij arrest nr. 284 326 van 6 februari 2023.

In het kader van haar huidig verzoek herhaalt verzoekster te vrezen voor haar echtgenoot die intussen vrijgekomen is uit de gevangenis en haar blijft bedreigen. Ter ondersteuning van haar huidig verzoek legt verzoekster een USB-stick neer met daarop video's, foto's en screenshots van de bedreigingen die haar man uitte aan verzoeksters adres

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) het vorig verzoek om internationale bescherming van verzoekster afgesloten werd met een weigering omdat zij niet aannemelijk maakte dat zij voor de problemen met haar ex-partner in Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming vanwege haar nationale autoriteiten.

(ii) verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek opnieuw naar motieven verwijst die zij reeds in het kader van haar eerste beschermingsverzoek heeft uiteengezet. Verzoekster bracht geen enkel nieuw element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar ex-partner, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

(iii) de bewijswaarde van de video's, foto's en screenshots op de USB-stick relatief is gezien dergelijke stukken eenvoudig in scene gezet kunnen worden.

(iv) gelet op de beschikbare informatie er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6.1. Waar verzoekster in haar verzoekschrift het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (AD, stuk 6 - verklaring volgend verzoek d.d. 17.09.2024). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek

om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in haar beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

6.2. Waar verzoekster naar de bewijzen op de USB-stick verwijst en stelt dat dit een fundamenteel nieuw element vormt net omdat voorheen de problemen tussen verzoekster en haar ex-partner in twijfel werden getrokken dient vooreerst opgemerkt dat in het kader van verzoeksters eerste beschermingsverzoek de door haar aangehaalde problemen met haar ex-partner geenszins worden betwist. Echter heeft de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, in het kader van verzoeksters eerste beschermingsverzoek in zijn arrest nr. 284 326 van 6 februari 2023 louter geoordeeld dat verzoekster geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat zij voor de door haar geschetste problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Het argument dat voorheen geen geloof werd gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas mist aldus feitelijke grondslag en ernst. Er kan en mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat men een beslissing grondig leest alvorens/wanneer men er beroep tegen indient.

Verzoeksters argument dat de berichten en de video op de USB-stick dermate realistisch zijn dat het onmogelijk is dat zij in scene zijn gezet is niet van aard om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waarin dienaangaande terecht werd geoordeeld: "Ofschoon de problemen met uw man in het kader van uw eerste verzoek niet ter discussie stonden, kan bij dit beeldmateriaal evenwel de kanttekening geplaatst worden dat de bewijswaarde ervan relatief is, gezien dergelijke stukken eenvoudig in scene gezet kunnen worden. Los van voorgaande dient echter benadrukt te worden dat u geen enkel element aanbrengt dat een ander licht zou kunnen werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van uw eerste verzoek, met name dat u niet aannemelijk maakte geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op uw nationale autoriteiten voor hulp en/of bescherming." Verzoeksters argumentatie in het verzoekschrift is derhalve niet dienstig en doet geen afbreuk aan het voorgaande.

6.3. Waar verzoekster haar kwetsbare positie benadrukt als moeder van twee minderjarige kinderen in het bijzonder wanneer zij naar Albanië zou dienen terugkeren dient opgemerkt dat er geen elementen zijn in het administratief dossier die erop wijzen dat verzoekster bij terugkeer naar Albanië buiten haar wil en persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden waardoor zij in een toestand van extreme armoede terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij in geval van terugkeer omwille van alleenstaand te zijn met minderjarige kinderen een persoonlijk risico loopt. Een enkele verwijzing naar de algemene context in haar herkomstland is louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in haar hoofdte een individueel en objectief risico vast te stellen. Haar betoog betreft aldus slechts blote beweringen die zij met geen enkel begin van bewijs kan staven.

Gelet op het voorgaande toont verzoeksters niet aan dat zij en haar minderjarige kinderen ingeval van terugkeer naar Albanië in een situatie van extreme armoede zullen terechtkomen. In dit verband herhaalt de Raad dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoekster een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar haar land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting,

veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In casu toont verzoekster niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Albanië sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster bij terugkeer naar Albanië door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

6.4. Wat betreft verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat zij bij terugkeer naar Albanië geen adequaat sociaal of familiaal netwerk meer heeft waarop zij zich kan steunen, dient opgemerkt dat de aangehaalde motieven van louter socio-economische aard zijn die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteren. Socio-economische overwegingen zijn slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling, doch in onderhavig verzoek zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoeksters hoofde suggereren, noch wordt dit door verzoekster concreet aangetoond.

6.5. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift aangaande haar langdurig verblijf in België waar zij haar leven heeft opgebouwd hetgeen haaks staat op de (leef)omstandigheden in Albanië betreft eveneens motieven die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf/integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd haar eventueel risico bij een terugkeer naar haar land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn de voorgaande motieven niet relevant. Hoe dan ook wordt in het verzoekschrift nergens toegelicht laat staan aangetoond hoe het langdurig verblijf van verzoekster in België maakt dat zij zich hier een zekere levenswijze zou hebben eigen gemaakt die afwijkt van de heersende cultuur in Albanië, laat staan in die mate dat zij hierdoor bij terugkeer door wie dan ook dreigt te worden geviséerd en vervolgd. Dit betreft niets meer dan een louter hypothetische vrees.

6.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te haar die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP is het niet eens met de analyse van de Raad en stelt gevluucht te zijn naar België omwille van haar gewelddadige echtgenoot, niet enkel fysisch maar ook psychisch, tegen haar en de kinderen. Hij was inderdaad opgepakt en er was een contactverbod maar zijn familie zette haar onder druk om de klacht in te trekken, ze kan er niet rekenen op bescherming. Intussen is de situatie wel degelijk veranderd want haar echtgenoot is vrijgelaten en hij bedreigt haar tot in België. Ze verwijst naar haar bewijsstukken (o.a. usb en documenten): hij doet gewoon verder. Waar gesteld wordt dat Albanië op dit vlak naar verbetering streeft en maatregelen neemt, wijst zij op de blijvend zeer hoge feminicide-cijfers. Haar echtgenoot zal haar blijven agressief benaderen en hiertegen is geen echte bescherming. Ze heeft er bovendien geen netwerk meer gezien ook haar familie afstand genomen heeft van haar na afdreiging door hem. Ze vraagt minstens heronderzoek.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene en herhalende argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 december 2024.

Het betreft verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming in België. Zoals in de beschikking wordt vastgesteld, bevat dit huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Door ter zitting louter en alleen verklaringen en argumenten te herhalen, waarmee reeds rekening werd gehouden en waarop wordt ingegaan in de beschikking, en door voorts enkele algemene opmerkingen te formuleren die zij niet in het minst concreet op de beschikking betreft, zonder dat zij echter ook maar enigszins concreet ingaat op de inhoud van de beschikking, werpt verzoekster geen ander licht op de grond(en) van de beschikking.

Verzoekster gaat aldus geheel voorbij aan de beschikking, die zij inhoudelijk geheel ongemoeid laat, en aan het doel van de vraag tot horen. Een verzoek tot horen heeft namelijk als opzet om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster blijft hiertoe, op voormelde wijze, geheel in gebreke. Haar vraag tot horen is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op te zijn gericht huidige (beroeps)procedure nodeloos te verlengen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

De griffier,

griffier

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS